

Arrest

nr. 237 729 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 23 december 1988 in Gaza.

Op 28 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 februari 2019 en 17 juli 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 augustus 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 23 december 1988 geboren bent in Jabalia te Gaza. U bent een moslim van Palestijnse origine. U bent geregistreerd bij UNRWA. Tot uw zevende levensjaar woonde u in Jabalia vluchtelingenkamp. Vervolgens verhuisde u samen met uw familie naar Tel al Zatar, waar u tot uw vertrek uit Gaza bleef wonen. Na het behalen van uw diploma aan de middelbare school studeerde u wiskunde aan de universiteit Al Azhar. U behaalde uw diploma in 2017. Voort werkte u tijdens uw verblijf in Gaza doorheen de jaren bij verschillende bedrijven. Van november 2010 tot mei 2013 werkte u als administratief assistent bij een bedrijf genaamd "Jamhiat Jabalia". Vervolgens werkte u van juni 2013 tot mei 2014 voor Red Crescent Emiraten als project-coördinator. Nadien werkte u van augustus 2014 tot september 2015 bij Oxfam. Na afloop van uw contract bij Oxfam werkte u voltijds als freelance programmeur, hetgeen u bleef doen tot uw vertrek uit Gaza.

Toen u student was, was u voor een periode - meer bepaald van 2004 tot 2012 - lid van de studentenvereniging van de partij "Al jabha al Shabiya" oftewel het "Volksfront". Deze studentenvereniging had, net zoals alle andere partijen, voortdurend meningsverschillen met de studentenvereniging "al Qutla al Islamiya", behorend tot Hamas. Zo bekritiseerden de leden van "al Qutla al Islamiya" de artikels die jullie publiceerden in jullie studentenmagazine en zagen ze jullie als afvalligen.

De leden van "al Qutla al Islamiya" brachten de leden van 'al-Dawa', een groep van mensen behorende tot Hamas die de standpunten van Hamas verkondigden en meestal in de moskeeën zetelen, op de hoogte van uw standpunten over de religie. Vervolgens kreeg u vanaf 2011 quasi wekelijks bezoek van een aantal leden van 'alDawa'. Ze spraken in eerste instantie uw vader aan in de moskee en vroegen zijn toestemming om bij uw thuis langs te komen en met u persoonlijk te spreken. Ze spraken met u over de regels van de islam, die nageleefd en gerespecteerd diende te worden en over de Islam in het algemeen. U kende een eerste dispuut met de leden van "al-Dawa" naar aanleiding van de dood van uw vader in november 2012. De leden van "al-Dawa" stelde voor om de kosten en de organisatie van de uitvaartplechtigheid op hun te nemen. U ging hier niet mee akkoord, hetgeen werd opgevat als een belediging. Op de uitvaartplechtigheid zelf begonnen de leden van "al-Dawa" over politieke zaken te spreken. U riep hen een halt toe, hetgeen u niet in dank werd afgenomen. Gezien de omstandigheden zeiden ze echter dat ze u niet te hard wilden aanpakken. De wekelijkse bezoeken van "al-Dawa" werden na de uitvaartplechtigheid verdergezet. Begin juni 2018, ongeveer tien dagen voor het einde van de Ramadan, vond er een nieuw incident plaats tussen u en de leden van al-Dawa. Uw buurman betrapte u op het drinken van water voor zonsondergang. Dezelfde dag nog kwamen leden van "al-Dawa" bij u langs. Ze vroegen waarom u niet meedeed aan de Ramadan. Er ontstond een discussie plaats, waarna de leden van "al-Dawa" uw woning verlieten. Eén of twee dagen later werd uw naam in de moskee al Amin Mohammed opgehangen met als bijschrift 'atheïst'. Nadien werd u telefonische en via facebook bedreigd door onbekenden. Reeds voor voornoemd incident met al-Dawa ontving u bedreigingen van onbekenden via facebook of per sms. U werd soms bedreigd met de dood en kreeg verder onder meer de boodschap dat u terug moest keren naar uw religie of in uw benen geschoten zou worden.

In mei vroeg u reeds een paspoort aan om op vakantie te gaan in Egypte. Het paspoort werd op 23 mei 2018 afgeleverd. Uw broer Mu. (...) en uw zus M. (...), die beiden in Canada verblijven, waren op de hoogte van uw problemen in Gaza en stelden voor dat u Gaza zou verlaten. Vervolgens vroeg u een visum aan naar Turkije, hetgeen u opving op 25 juni 2018. Via een vriend kon u tanzik/coördinatie regelen. U betaalde 1200 dollar en kon zo uw naam laten registreren op een lijst van mensen die toelating krijgen om de grenspost in Rafah over te steken. U verliet Gaza uiteindelijk op 9 juli 2018. U ging naar de zaal Abu Youssef al Najjar, bemand door Hamas. Vervolgens ging u, samen met de andere mensen die op de lijst staan, naar de een andere zaal aan de grenspost zelf, van waaruit u met de bus verder reisde naar Egyptische zaal en vervolgens naar Caïro. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Turkije, van waaruit u verder reisde naar Griekenland. U verbleef een maand in een hotel in Athene. Begin september reisde u vervolgens met valse identiteitsdocumenten per vliegtuig verder naar België, waar u op 4 september 2019 aankwam en op 28 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw broer A. (...) verliet Gaza rond eind mei 2019 en reisde naar Maleisië om er te studeren. Rond eind juni 2019 verliet uw moeder Gaza samen met uw zussen F. (...), H. (...) en I. (...). Ze reisden naar Egypte, waar ze in een huurhuis te Caïro verblijven. U vermoedt dat ze Gaza hebben verlaten omdat ze werden lastiggevallen door de burens naar aanleiding van uw problemen in Gaza. Op dit moment wachten uw zussen en uw moeder op een interview bij de ambassade van Canada, in de hoop dat ze

uw broer Mu. (...) en uw zus M. (...) in Canada kunnen vervoegen. Uw broer Mo. (...) verblijft in Duitsland en uw zus A. (...) woont in Saoedi-Arabië.

U vreest dat de bedreigingen aan uw adres bij een eventuele terugkeer naar Gaza uit zullen komen en dat u vermoord zal worden door Hamas.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een verklaring van de universiteit in verband met het behalen van uw diploma, uw diploma van het secundair onderwijs en een medisch attest betreffende het overlijden van uw vader. Verder legt u een kopie voor van: een family record van UNRWA, uw UNRWA kaart, de enveloppe waarin voornoemde documenten naar u werden verzonden. Ten slotte bezorgde u het CGVS na afloop van uw tweede onderhoud een track en trace nummer van een postpakket uit Turkije, een screenshot van een facebookbericht betreffende uw paspoort en een kopie van de eerste pagina van het paspoort en van de uitreisstempel uit Gaza van uw moeder en van uw zussen E. (...), F. (...) en H. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo gingen zowel u als uw broers en zussen tot en met de lage middelbare school naar UNRWAscholen (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 12). Uw vader werkte tot zijn overlijden in 2012 als leerkracht voor UNRWA (CGVS I, p. 11). Na het overlijden van uw vader kreeg uw moeder een grote som geld uitbetaald van UNRWA (CGVS II, p. 8). Uw moeder gaf tot voor kort ook les in UNRWAscholen (CGVS II, p. 7). Omwille van haar vertrek vroeg ze een jaar onbetaald verlof aan, dat in voege zal gaan vanaf september 2019 (CGVS II, p. 7, 8). U gaf tevens ook aan dat u en uw familie wel gebruik konden maken van de medische voorzieningen van UNRWA, maar jullie opteerden hier zelf voor private medische bijstand (CGVS II, p. 7, 8). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u problemen kende met “al Dawa”, een groepering behorende tot Hamas, omdat uw ideeën over de religie niet aansluiten bij hun ideeën. Nadat u werd betrap op het drinken van water tijdens de Ramadan in 2018 werd uw naam opgehangen in de moskee met als bijschrift ‘atheïst’ (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 15). vervolgens kreeg u, net zoals voorheen, bedreigingen aan uw adres van onbekenden (CGVS I, p. 17, 18 en CGVS II, p. 16, 17). U vreest dat de dreigementen bij een terugkeer naar Gaza uit zullen komen en dat u vermoord zal worden door Hamas (CGVS I, p. 19). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over uw zogenaamde problemen met “al Dawa” in 2018 (zie vragenlijst CGVS, punt 3). U gevraagd om welke reden u er bij de DVZ niets over heeft verteld, stelt u dat het een kort onderhoud was en dat u enkel een algemene reden moest geven voor uw vertrek (CGVS I, p. 21). Vreemd genoeg nam u wel de tijd om uw zogenaamde problemen in 2015 gedetailleerd toe te lichten (Zie vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 1). Dat u wel melding maakt van uw voorgehouden problemen in 2015 en niets verteld over uw zogenaamde problemen in 2018, die de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Gaza, valt niet te begrijpen. Indien u daadwerkelijk persoonlijke problemen zou hebben gekend met een groepering behorende tot Hamas, kan namelijk worden verwacht dat u er op dat moment reeds melding van zou maken en niet enkel zou vermelden dat u vreest gediscrimineerd te worden bij een terugkeer naar Gaza aangezien Hamas personen met andere, ruime gedachten niet aanvaardt (zie vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 4 en 5). Bovendien werd bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd of u tijdens uw onderhoud bij de DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek kon vertellen, waarop u aangaf dat dit het geval was (CGVS I, p. 3). Voornoemde doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS zeer onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde hieromtrent.

Zo beweerde u in eerste instantie dat enkel uw familie op de hoogte was van uw ideeën over de islam en religie in het algemeen en dat u daar verder niet openlijk voor uitkwam (CGVS I, p. 6). Later in hetzelfde onderhoud doet u plots uitschijnen dat u in een discussie over religieuze zaken verwickeld raakte met leden van de studentenvereniging “al Qutla Islamiya” en dat u ‘altijd uw mening over de religie in het algemeen heeft gezegd’ (CGVS I, p. 15). U met voornoemde tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dat u dat nooit gezegd zou hebben dat u niet openlijk uitkwam voor uw ideeën over de religie. U beweert dat er werd gevraagd of het normaal is dat mensen met zo’n ideeën in Gaza kunnen blijven en dat u daarop ‘nee’ antwoorde (CGVS I, p. 18, 19). Het hoeft echter geen betoog dat het louter ontkennen van uw initiële verklaringen geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te voorschonen. Voornoemde doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw bewering dat de leden van "al Dawa" voor een periode van zeven jaar bijna wekelijks bij u langskwamen om over de islam te praten en om u ervan te overtuigen de regels van te islam de respecteren en na te leven, doet te wenkbrauwen fronsen (CGVS I, p. 16). Indien deze mannen, zoals u stelt, daadwerkelijk in staat zouden zijn om u te vermoorden bij een eventuele terugkeer naar Gaza (CGVS I, p. 19), kan namelijk worden verwacht dat zij gedurende de zeven jaar voor uw vertrek reeds actie zouden ondernomen hebben en zich niet, zoals u verklaart, zouden beperken tot het wekelijks bij u langskomen om telkens opnieuw te pogen u te overtuigen van de religie. U beweert namelijk dat u hen vanaf 2012, na het overlijden van uw vader, reeds duidelijk maakte dat u hun religie en rituelen respecteert, maar dat dat zij ook uw ideeën moeten respecteren en dat u niet gelovig, maar ook geen atheïst bent (CGVS I, p. 16). Dat ze al die jaren geduld opbrengen en wekelijks hetzelfde gesprek met u voeren in de hoop dat u terug zou keren naar de religie, dit terwijl ze uw mening over de religie kennen, en dan plots, omdat u niet deelnam aan de Ramadan uw naam in de moskee zouden ophangen en u zouden bedreigen, kan geenszins overtuigen.

Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u meermaals bedreigingen ontving van onbekenden (CGVS I, p. 13, 14, 17 en CGVS II, p.16, 17). U beweert dan wel dat u via facebook, per sms en telefonisch werd bedreigd en dat de bedreigingen steeds ernstige werden (CGVS II, p. 16, 17), maar laat het verder na enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen hiervan. Voornoemde verklaring betreft bijgevolg niets meer dan een loze bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt door tastbare bewijzen en kan bijgevolg geenszins overtuigen.

Los van de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen, dient bovendien vastgesteld te worden dat de leden van "al-Dawa" u na het zogenaamde incident begin juni 2018 niet meer kwamen opzoeken (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 16). Dat u na voornoemd incident nog ruim een maand in uw ouderlijke woonst kon blijven wonen zonder concrete problemen te kennen, ondermijnt andermaal uw claim dat u in Gaza persoonlijk gevisieerd werd door een groepering behorende tot Hamas, laat staan in die mate dat u daardoor genoodzaakt was Gaza te verlaten.

Dit geldt, tot slot, uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u op legale wijze Gaza kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw vriend hiervoor iemand omkocht, vreemd genoeg weet u niet wie dit was, verandert hier niets aan (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 17, 18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de zaal Abu Youssef al Najar, dewelke u diende te passeren om de grenspost van Rafah over te steken, tijdens deze periode onder controle stond van Hamas (CGVS I, p. 20). Dat u het überhaupt het risico nam via een door Hamas gecontroleerde grensovergang het land te verlaten én bovendien deze post kon passeren door één persoon om te kopen, die u overigens niet kent, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door Hamas, laat staan dat er in uwe hoofde sprake was van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen in Gaza, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw moeder en uw zussen recentelijk Gaza hebben verlaten naar aanleiding van problemen die ze zouden hebben gekend ten gevolge van uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS II, p. 4, 5). Bovendien baseert u zich in casu louter en alleen op vermoedens, hetgeen u eveneens beaamt (CGVS II, p 19). Dient hieromtrent ten slotte nog opgemerkt te worden dat uw moeder en uw zussen Gaza dan wel verlaten zouden hebben, maar dat uw moeder en uw zus F. (...) 'voor alle zekerheid' nog geen ontslag hebben genomen op hun werk in de Gazastrook omdat ze het resultaat van het interview bij de Canadese ambassade willen afwachten (CGVS II, p. 10)). Dit impliceert dat uw moeder en zussen een mogelijke terugkeer naar Gaza achterwege houden. Voornoemde bevestigt eens te meer dat niet kan worden aangenomen dat uw moeder en zussen Gaza dienden te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waar ze, omwille van u, in zouden beland zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden besloten dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten dan wel omwille waarvan u actueel niet naar Gaza zou kunnen terugkeren, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar

opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlijs-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlijs-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden

dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Zo verklaarde u dat u en uw familie in Gaza toegang hadden tot medische bijstand. U geeft aan dat u en uw familie wel gebruik konden maken van de medische voorzieningen van UNRWA, maar steeds beroep deden op medische bijstand uit de privésector, hetgeen reeds blijkt geeft van een zekere financiële draagkracht (CGVS II, p. 7, 8).

Na het behalen van uw diploma van het middelbaar onderwijs, studeerde u wiskunde aan de al Azhar universiteit. U behaalde uw diploma in september 2017 (CGVS I, p. 4). Voorts werkte u tijdens uw verblijf in de Gazastrook bij verschillende bedrijven. Zo werkte u ruim twee jaar als administratief en financieel medewerker in een organisatie genaamd "Jamhiat Jabalya" (CGVS II, p. 12), waarna u een jaar als project-coördinator voor de 'Red Crescent' werkte (CGVS II, p. 12). Ten slotte werkte u van augustus 2014 tot september 2015 opnieuw voor de organisatie "Jamhiat Jabalya", waar u meewerkte aan een project van Oxfam. U verdiende hier 750\$ per maand (CGVS I, p.9 en CGVS II, p.13). Daarnaast werkte u, zowel tijdens als na voornoemde jobs, als freelance programmeur. Met deze laatste job verdiende u gemiddeld 800 dollar per maand (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 13). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw ouderlijke woonst tot op heden eigendom is van uw familie en dat dit een degelijke woning betreft. Zo geeft u aan dat het een appartement betreft dat uit twee verdiepingen bestaat, met in het totaal 5 slaapkamers, drie livings, twee badkamers, twee keukens en een wc (CGVS I, p. 6). Voorts verklaarde u dat er toegang is tot water en dat jullie zonnepanelen installeerden om het tekort aan elektriciteit op te vangen (CGVS II, p. 18), hetgeen een fraai beeld schetst over de financiële draagkracht van uw familie.

U maakt bovendien deel uit van een familie die over ruim voldoende financiële middelen beschikt om u bij te staan in uw levensonderhoud mocht u bij een eventuele terugkeer naar Gaza zonder inkomen vallen. Uw broers Mu. (...) en Mo. (...) werken beiden als ingenieur in het buitenland, respectievelijk in Canada en Duitsland (CGVS II, p. 9,10). Ook de echtgenotes van uw zussen M. (...) en A. (...), die respectievelijk in Canada en Saoedi-Arabië verblijven, werken beiden als ingenieur (CGVS II, p. 9, 10). Uw moeder werkt tot op heden als leerkracht bij UNRWA en heeft een maandloon van ongeveer 1200 dollar (CGVS II, p. 8). Na het overlijden van uw vader ontving uw moeder bovendien een aanzienlijk bedrag – zijnde 180.000 dollar - van UNRWA, waarmee jullie grond kochten (CGVS II, p. 8). Ook uw zus F. (...) heeft een job in Gaza (CGVS II, p. 10). Uw broer A. (...) studeert aan de universiteit in Maleisië (CGVS II, p. 11). Het inschrijvingsgeld, zijnde 6500 dollar, werd betaald door uw broers Mu. (...) en Mo. (...) (CGVS II, p. 11), hetgeen wederom wijst op voldoende financiële draagkracht. U gevraagd of uw moeder ook financiële steun krijgt van uw broers uit het buitenland, stelt u het volgende: "Soms wel, dan vragen mijn broers aan mijn zussen of ze iets nodig hebben, maar mijn moeder heeft geen nood aan geld" (CGVS II, p. 12). Voornoemde toont wederom aan dat uw familie de nodige financiële draagkracht heeft. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet zou kunnen rekenen op bijstand van uw familieleden. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw

asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden

dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om

internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS geviséerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond

vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding en uw registratie bij UNRWA, maar zeggen verder niets over uw voorgehouden problemen in Gaza. Het medisch attest betreffende het overlijden van uw vader staft uw verklaringen hieromtrent, maar wijst er verder evenmin op dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de paspoorten van uw moeder en uw zussen F. (...), Hanan en Eman, hetgeen louter een aanwijzing is dat zij Gaza daadwerkelijk recent hebben verlaten. Er kan verder niet uit afgeleid worden om welke reden zij Gaza hebben verlaten. Ten slotte legt u nog een screenshot van een facebookbericht over uw paspoort neer. Voornoemde staft uw verklaring dat uw paspoort voor een periode niet in uw bezit was, hetgeen louter betrekking heeft op uw reisweg, maar verder niets zegt over uw voorgehouden problemen in Gaza. Het Track en trace nummer en de omslag waarmee u post ontving, tonen tot slot enkel aan dat u post naar u werd verstuurd en dat u deze ondertussen heeft ontvangen, niets meer en niets minder.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.2. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1A en D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 18, 48/2 tot en met 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste deel van haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de doelstelling en de interpretaties van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Ook gaat de verzoekende partij in op de doelstelling van de uitsluiting. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de bewijslast, het arrest El Kott, en het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. In dit verband benadrukt de verzoekende partij dat volgens UNHCR de redenering van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol niet strookt met het doel van artikel 1D. De verzoekende partij geeft aan dat ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit materiele bijstand gekregen van UNRWA of in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag valt.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de bijstand van UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten aard is. Ze vervolgt dat UNRWA in de vervulling van haar mandaat beperkt wordt door structurele financiële problemen evenals de politieke en socio-economische situatie in Gaza. Sinds jaren kampt de organisatie met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Hierna citeert de verzoekende partij uit het Financial report and audited financial statements for the year ended 31 december 2017 and Report of the Board of Auditors van UNRWA. Begin 2018 besloten de Verenigde Staten van Amerika (hierna V.S.), de grootste donor van UNRWA, om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden. Om haar betoog te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit de volgende rapporten: “OCHA, Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018,” “Middle East Monitor, UNRWA services reduction start to bite, 02.03.2018” en “UN, Security Council, Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21.05.2018”, BADIL, Understanding the Political Underpinnings of UNRWA’s Chronic Funding Crisis, Bulletin No.27, June 2018, UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 22, Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, Gaza, 100 thousand hours of isolation, januari 2017, p.21, The World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p. 23, Middle East Eye, Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year, 17 december 2018 en OCHA, Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory, september 2018. Uit de aangehaalde bronnen en informatie blijkt dus duidelijk dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. Ondertussen hebben de V.S. reeds duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing om te keren in de nabije toekomst. In geval vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 Vluchtelingenverdrag.

In dit onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de redenen waarom ze Gaza ontvlucht is. De verzoekende partij benadrukt dat ze Nederlands leert en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud al voldoende kennis had om te beseffen dat de tolk fouten maakte, waardoor de beschermingsfunctionaris sommige verklaringen als tegenstrijdig kan hebben geïnterpreteerd. De verzoekende partij wil erop wijzen dat zij zich bij het spreken over haar vrees richtte op de verschillen in mentaliteit die er bestaan tussen hem en de bevolking van Gaza, gezien het feit dat dit de oorzaak van zijn problemen volledig samenvat. De ambtenaren van de Vreemdelingendienst vroegen hem immers om korte en beknopte antwoorden, en daarom heeft de verzoeker vanaf het begin van zijn procedure een poging gedaan om een samenvatting te geven, blijkt te geven van haar bereidheid om mee te werken en haar goede wil te tonen tegenover de Belgische asielinstanties. De verzoekende partij stelt dat het niet mogelijk is om als ongelovige in Gaza te leven, en dat is de mening die zij altijd heeft gedeeld, op basis van haar eigen ervaring. Zij beweert ook dat haar familieleden de enigen zijn die nooit verontwaardigd zijn geweest over haar openlijke en veronderstelde atheïsme. De verzoekende partij had dus wel gesprekken over religie met veel mensen, ook buiten haar familie, maar alleen haar familie accepteerde haar visie en oordeelde niet dat zij ongelovig was. De vermeende tegenstrijdigheid is dus niet vastgesteld en de grief moet dus worden afgewezen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat

"Het CGVS is van mening dat ondanks de doodsb bedreigingen van "al Dawa" tegen de aanklager gedurende 7 jaar voor zijn vertrek uit Gaza, geen van hen werd uitgevoerd en dat de aanklager bijgevolg niet echt bang is voor vervolging in het geval van zijn terugkeer (beslissing p. 3-4)

Een dergelijk argument is niet in overeenstemming met het beginsel van behoorlijk bestuur, aangezien het suggereert dat de asielzoeker dergelijke vervolgingen had moeten ondergaan om geloofwaardig te zijn in de ogen van de Belgische asielinstanties. Bovendien bepaalt artikel 48/7 van de wet van 1980 dat "directe bedreigingen" een "ernstige aanwijzing zijn van de gegronde vrees van de verzoeker voor vervolging of van het reële risico van het lijden van ernstige schade", zonder dat de duur van dergelijke bedreigingen wordt gespecificeerd voordat zij worden uitgevoerd.

verzoeker stelt dat de daders van de bedreigingen op het juiste moment wachtten op de juiste tijd om te handelen en gelukkig kwam dit moment niet voordat hij besloot om Palestina te verlaten.

Het CGVS is van mening dat verzoekster geen enkel prima facie bewijs van de bedreigingen heeft kunnen leveren (beslissing blz. 4)

Verzoeker stelt dat zijn moeder zijn Facebook-account gebruikte om te communiceren met zijn kinderen die buiten Palestina woonden en nog steeds wonen. Dus besloot hij al deze berichten te verwijderen, zodat zijn moeder ze niet kon lezen en zich niet al te veel zorgen maakte, wetende dat ze genoeg had om zich zorgen over te maken.

De sms'jes zijn verdwenen met de telefoon toen deze verloren ging. Het ontbreken van bewijs is geen reden om de toespraak van verzoeker als onjuist te beschouwen, aangezien zijn gehele toespraak consistent en geloofwaardig is.

De grief is daarom ongegrond en moet worden afgewezen."

Het CGVS is van mening dat als de moeder en de zuster van de aanvrager ook Gaza zouden moeten hebben verlaten en als zij dat niet hebben gedaan en hun baan hebben behouden, dit een teken is dat het heel goed mogelijk is, ook voor leden van de familie van de aanvrager, om normaal in Palestina te leven, (beslissing p.41

Opgemerkt zij dat verzoeker niet wist dat zijn moeder en zijn moeder zuster ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op 17 juli onder druk stond van al Dawa. Hij kwam er later achter. Sindsdien hebben verzoeksters zus en moeder de Gazastrook verlaten en verblijven zij momenteel in Egypte.

De grief is dus ongegrond en moet worden afgewezen.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij de commissaris-generaal niet heeft aangetoond dat zijn levensomstandigheden in Gaza precair en zeer onveilig waren. Het CGVS is van mening dat de aanvrager werk moet kunnen vinden, dat hij of zij een volledig fatsoenlijke gezinswoning heeft en dat het vermogen van zijn of haar familie hem of haar in staat stelt gemakkelijk in Gaza te wonen (beslissing p. 6)

De familie van de verzoeker ontving 180.000 dollar op het moment van zijn vaders dood, als een soort pensioen, omdat hij professor voor UNRWA was. Dit verandert niets aan het feit dat de UNRWA de aanvrager en zijn familie geen bescherming meer biedt in verband met de bedreigingen waarmee zij worden geconfronteerd.

Bovendien heeft klager nooit beweerd dat zijn levensstandaard in Gaza precair was en dat dit de reden was waarom hij had besloten zijn land van herkomst te verlaten. Integendeel, als hij niet bedreigd was geweest vanwege zijn filosofische overtuigingen en met name zijn atheïsme, zou hij nooit hebben besloten Gaza te verlaten.

De grief is dus ongegrond en moet ook worden afgewezen."

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het voordeel van de twijfel. De verzoekende partij zet dit uiteen door te verwijzen naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het tweede deel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de humanitaire en veiligheidssituatie in de Gazastrook in. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door de Israëlische staat, is aanzienlijk verslechterd sinds de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Om dit te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit UNDP, Three Years after the 2014 Gaza Hostilities, 31 mei 2017, p. 12 en UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 februari 2018, pp. 5-6. In augustus 2012 kondigde de VN aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van 'de-development'. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder significant. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de

verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. In dit verband citeert de verzoekende partij uit UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 februari 2018, p. 7, The World Bank, Economie Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p. 5, The World Bank, Economie Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p. 8 en Human Rights Watch, World report events of 2017, 18 januari 2018, p. 291. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten (The World Bank, Economie Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p.23 en UNRWA, *What we do*). Anno 2018 leeft 53 procent van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het bruto binnenlands product gedaald met 5,3 procent, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9 procent (The World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, mei 2017, p. 8, The World Bank, *Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, p. 9, 27 september 2018, UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 13, ÔCHA, Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory, november 2018). De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. UNRWA kent echter een stijgende budgettekort. De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen (zie supra p 12: Structurele financiële problemen van UNRWA) waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke- en socio-economische situatie in Gaza. Hierboven werd aangetoond dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve socio-economische bijstand te verlenen. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De verzoekende partij vervolgt dat de Gazastrook blijft lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. Ook de toegang tot drinkwater is beperkt. Voorts staat Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, op de rand van instorting. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben eveneens een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn (S. ROY, "The Gaza Strip, The Political Economy of De-development", Institute for Palestine Studies, 2016).

In een volgend middelonderdeel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook. De burgerbevolking van Gaza werd slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, de Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op raketaanvallen van Hamas. Gazanen leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid. De militaire aanvallen op Gaza kaderen, samen met de blokkade, binnen het continuüm van een beleid gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israël. De veiligheidssituatie blijft volatiel (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 11-12, UNGA, Human Rights Council, Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact-Finding Mission on the Gaza conflict, 25 september 2009, p.404- 408 en p.416.). In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de Israeli security forces in de Occupied Palestinian Territory (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden. De verzoekende partij vervolgt dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit (PCHR, Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy..., 26 maart 2019, beschikbaar op:

<https://pchrqaza.org/en/?p=12200>: Al Mezan Center for Human Rights, Israeli Forces Launch Intensive Airstrikes on Gaza and Targets Civilian Property, 26 maart 2019 en Gisha, Israel closes crossings between Gaza and Israel, blocks all access to "fishing zone", 25 maart 2019). Volgens de verzoekende partij blijkt dit eveneens uit het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019. Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben op hun beurt bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza (UNDP, Three Years after the 2014 Gaza Hostilities, 31 Mei 2017 en UNSCO, *Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, mei 2017, p. 15.). Zo rapporteert het Al Mezan Center for Human Rights, een NGO die gebaseerd is in de Gazastrook, dat er op vrijdag 22 maart 2019, 2 demonstranten gedood werden en 189 gewond. Tijdens de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer vielen er 4 doden, waaronder 2 kinderen. Op vrijdag 5 april 2019, tijdens de 53ste Grote Mars van de Terugkeer, geraakten er 144 demonstranten gewond. Op 12 april 2019 hebben, volgens het Al Mezan Center for Human Rights, de Israëlische strijdkrachten één kind gedood en 125 demonstranten verwond door het gebruik van overmatig geweld. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Onlangs, op 13 april 2019, werd er een Palestijnse jonge man van 18 jaar doodgeschoten in het noordelijke Rafah district wegens het 'negeren' van een gebod om te stoppen aan een militair checkpoint. De verzoekende partij stelt dat het rapport van Euromed Rights, Gaza; Euromed Rights urges to support resolution on ensuring accountability in the Opt at UN Human Rights Council, 19 maart 2019 in dezelfde lijn ligt. Het weze bijgevolg duidelijk dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds actueel als problematisch aanschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatahleden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live." die recent plaatsvonden in Gaza. Met betrekking tot de situatie in de Gazastrook verwijst de verzoekende partij ook naar arresten van de Raad.

In een volgend middelonderdeel gaat de verzoekende partij in op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Vooreerst gaat de verzoekende partij in op de arresten M.S.S. en N. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verzoekende partij betoogt dat: *"In het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) maakt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een onderscheid tussen twee situaties.*

*Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statolijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn.*¹⁰ Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest No1

Maar bepaalde levensomstandigheden kunnen wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval het risico op schadelijke socioeconomische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest M.S.S.

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die levens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld wordt en die volledig afhankelijk is van overheidssteun; asielzoekers. De draagwijdte van het arrest M.S.S. beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU verplichtingen in het arrest Sufi & Eimi stelt het EHRM een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de M.S.S.-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons. 1 DP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het EHRM hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Gaza is. net zoals de Westelijke Jordaanoever, door Israël bezet gebied. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat,

verantwoordelijk voor het bieden van beschermingen diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking.

Sinds de machtsovername door Harnas in juni 2007 na zijn verkiezingsoverwinning in januari 2006 wordt Gaza door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen.

De desastreuze humanitaire situatie in Gaza is het resultaat van een, door het internationaal recht als illegaal bestempelde, blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking (en dus in strijd met het Internationaal humanitair recht) met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van Internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn met andere woorden het gevolg van intentionele acties van publieke autoriteiten, de Israëlische staat.

De politieke verdeeldheid tussen Harnas en de Palestijnse Autoriteit heeft een negatieve impact op de situatie. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza (zie supra). Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, een verzoeningsakkoord op 12 oktober 2017 waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Ierez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. In tegendeel, de opgelegde maatregelen blijven de levensmiddelen van veel Gazanen negatief beïnvloedend. Ondertussen staat het akkoord tussen Harnas en de Palestijnse Autoriteit op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen.

Hieruit volgt dat in het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij verwijdering naar Gaza de M.S.S.-test gehanteerd moet worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangevane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie."

De verzoekende partij stelt dat een persoon in Gaza, in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, in de onmogelijkheid verkeert om te voorzien in haar elementaire levensbehoefte. De Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzondere kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. De verzoekende partij benadrukt dat er geen voortuitzicht is op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. In dit verband wijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een volgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Vooreerst wenst de verzoekende partij op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin zij te kennen gaf dat zij in de specifieke negatieve aandacht van Harnas stond, en meer bepaald van de studenten vereniging "al Qutla al Islamiya", en van "al-Dawa", een groep van mensen behorende tot Hamas die de standpunten van Hamas verkondigden en meestal in de moskeeën zetelen, op de hoogte van haar standpunten over de religie. Het feit dat de tegenpartij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, quod non, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat: "Wat betreft de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert de tegenpartij zich op objectieve landeninformatie weergegeven in 'CO/ Focus Territoires Palestiniens Retour dans la bande de Gaza 28 novembre 2018' geüpdatet op 28 februari 2019, 25 maart 2019 en 7 juni 2019.

Op basis van deze informatie zijn volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS makkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Harnas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Harnas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien

is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Harnas.

De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Harnas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Harnas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten." Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.'

Hieruit volgt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Het CGVS past voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toe. In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet aangetoond te worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden." Hierna verwijst de verzoekende partij naar UNHCR en naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij beklemtoont dat er wel risico's bestaan bij een terugkeer. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België voor Egypte en naar het reisadvies van Frankrijk, Nieuw-Zeeland. Voorts wenst de verzoekende partij de aandacht te vestigen op de informatie van UNHCR van 13 februari 2018 met betrekking tot de Rafah grensovergang. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Sinai dienen er, zoals reeds gesteld, eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt te worden. Met betrekking tot de grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensive Operation Sinai 2018', waarnaar de tegenpartij in de bestreden beslissing verwijst, citeert de verzoekende partij uit een artikel van A. MCMANUS, Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai, 21 februari 2019 en naar artikelen van Amnesty International en Human Rights Watch. De verzoekende partij geeft aan dat Al Jazeera zelfs stelt dat er sprake is van een evolutie van een veiligheids crisis naar een sociale, economische en politieke catastrofe in Sinai. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat op 9 april 2019 de BBC meldt dat er zeven personen zijn omgekomen, waaronder 4 politieleden en 3 burgers, tijdens een zelfmoordaanslag. Op 21 februari 2019 meldt Madamasr dat er acht militanten zijn omgekomen bij gevechten rond een militair checkpoint en dat alle voertuigen richting de Rafah grensovergang werden tegengehouden. Ten slotte, op 26 februari 2019, werd een militair voertuig in de nabijheid van Rafah getroffen door een IED. Voor de verzoekende partij is het duidelijk dat er wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang, a contrario met wat de tegenpartij beweert.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 11 juni 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 20 december 2019
- COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019.

3. Beoordeling

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingewet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, §§ 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, §§ 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.4.2. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van

UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen verrat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* aldus dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstandbescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

3.4.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden. De verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus de verzoekende partij, die te dezen citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start to bite”* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad van 21 mei 2018 (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480]), uit een bulletin van BADIL van juni 2018 (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27), uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *“Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year”* van Middle East Eye van 17 december 2018, uit het *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* van OCHA van september 2018 en uit H. Nauert, Department Spokesperson, Press statement on U.S. Assistance to UNRWA van 31 augustus 2018. De verzoekende partij benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun belofte bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de belofte 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”* en het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een

tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

3.4.4. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

3.4.5. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï. De verzoekende partij betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019 en de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish,

enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. In het voorgaande wordt niet betwist dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen. Dit wordt terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie blijkt echter dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in

de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza ook al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door haar voorgehouden problemen met leden van Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

3.4.6. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10

september 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van

Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de

inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke

doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

3.4.7. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie

omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Zo verklaarde u dat u en uw familie in Gaza toegang hadden tot medische bijstand. U geeft aan dat u en uw familie wel gebruik konden maken van de medische voorzieningen van UNRWA, maar steeds beroep deden op medische bijstand uit de privésector, hetgeen reeds blijk geeft van een zekere financiële draagkracht (CGVS II, p. 7, 8).*

Na het behalen van uw diploma van het middelbaar onderwijs, studeerde u wiskunde aan de al Azhar universiteit. U behaalde uw diploma in september 2017 (CGVS I, p. 4). Voorts werkte u tijdens uw verblijf in de Gazastrook bij verschillende bedrijven. Zo werkte u ruim twee jaar als administratief en financieel medewerker in een organisatie genaamd "Jamhiat Jabalya" (CGVS II, p. 12), waarna u een jaar als project-coördinator voor de 'Red Crescent' werkte (CGVS II, p. 12). Ten slotte werkte u van augustus 2014 tot september 2015 opnieuw voor de organisatie "Jamhiat Jabalya", waar u meewerkte aan een project van Oxfam. U verdiende hier 750\$ per maand (CGVS I, p.9 en CGVS II, p.13). Daarnaast werkte u, zowel tijdens als na voornoemde jobs, als freelance programmeur. Met deze laatste job verdiende u gemiddeld 800 dollar per maand (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 13). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, waardoor het in uwe hoofde niet ondenkbaar is om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw ouderlijke woonst tot op heden eigendom is van uw familie en dat dit een degelijke woning betreft. Zo geeft u aan dat het een appartement betreft dat uit twee verdiepingen bestaat, met in het totaal 5 slaapkamers, drie livings, twee badkamers, twee keukens en een wc (CGVS I, p. 6). Voorts verklaarde u dat er toegang is tot water en dat jullie zonnepanelen installeerden om het tekort aan elektriciteit op te vangen (CGVS II, p. 18), hetgeen een fraai beeld schetst over de financiële draagkracht van uw familie.

U maakt bovendien deel uit van een familie die over ruim voldoende financiële middelen beschikt om u bij te staan in uw levensonderhoud mocht u bij een eventuele terugkeer naar Gaza zonder inkomen vallen. Uw broers Mu. (...) en Mo. (...) werken beiden als ingenieur in het buitenland, respectievelijk in Canada en Duitsland (CGVS II, p. 9,10). Ook de echtgenotes van uw zussen M. (...) en A. (...), die respectievelijk in Canada en Saoedi-Arabië verblijven, werken beiden als ingenieur (CGVS II, p. 9, 10). Uw moeder werkt tot op heden als leerkracht bij UNRWA en heeft een maandloon van ongeveer 1200 dollar (CGVS II, p. 8). Na het overlijden van uw vader ontving uw moeder bovendien een aanzienlijk bedrag – zijnde 180.000 dollar - van UNRWA, waarmee jullie grond kochten (CGVS II, p. 8). Ook uw zus

F. (...) heeft een job in Gaza (CGVS II, p. 10). Uw broer A. (...) studeert aan de universiteit in Maleisië (CGVS II, p. 11). Het inschrijvingsgeld, zijnde 6500 dollar, werd betaald door uw broers Mu. (...) en Mo. (...) (CGVS II, p. 11), hetgeen wederom wijst op voldoende financiële draagkracht. U gevraagd of uw moeder ook financiële steun krijgt van uw broers uit het buitenland, stelt u het volgende: "Soms wel, dan vragen mijn broers aan mijn zussen of ze iets nodig hebben, maar mijn moeder heeft geen nood aan geld" (CGVS II, p. 12). Voornoemde toont wederom aan dat uw familie de nodige financiële draagkracht heeft. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet zou kunnen rekenen op bijstand van uw familieleden. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. De verzoekende partij laat evenwel geheel na om op concrete wijze aan te tonen dat haar financiële situatie en deze van haar familie ondertussen dermate is gewijzigd dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij stelt niet te kunnen terugkeren naar Gaza omdat zij door de leden van 'al-Dawa', een groep mensen behorend tot Hamas, bedreigd wordt. De verzoekende partij verklaart dat toen zij student was, ze voor een periode - meer bepaald van 2004 tot 2012 - lid was van de studentenvereniging van de partij "Al jabha al Shabiya" oftewel het "Volksfront". Deze studentenvereniging had, net zoals alle andere partijen, voortdurend meningsverschillen met de studentenvereniging "al Qutla al Islamiya", behorend tot Hamas. Zo bekritiseerden de leden van "al Qutla al Islamiya" de artikels die verzoekers vereniging publiceerden in het studentenmagazine en zagen ze hen als afvalligen. De leden van "al Qutla al Islamiya" brachten de leden van 'al-Dawa' op de hoogte van verzoekers standpunten over de religie. Vervolgens kreeg de verzoekende partij vanaf 2011 bijna wekelijks bezoek van een aantal leden van 'al-Dawa'. Ze spraken in eerste instantie haar vader aan in de moskee en vroegen zijn toestemming om bij verzoekers thuis langs te komen en met de verzoekende partij persoonlijk te spreken. Ze spraken met de verzoekende partij over de regels van de islam, die nageleefd en gerespecteerd diende te worden en over de Islam in het algemeen. De verzoekende partij verklaart dat ze eerst een dispuut kreeg met de leden van "al-Dawa" naar aanleiding van de dood van haar vader in november 2012. De leden van "al-Dawa" stelde voor om de kosten en de organisatie van de uitvaartplechtigheid op hun te nemen. De verzoekende partij vervolgt dat ze hiermee niet akkoord ging, hetgeen werd opgevat als een belediging. Op de uitvaartplechtigheid zelf begonnen de leden van "al-Dawa" over politieke zaken te spreken. De verzoekende partij riep hen een halt toe, hetgeen haar niet in dank werd afgenomen. Gezien de omstandigheden zeiden ze echter dat ze haar niet te hard wilden aanpakken. De wekelijkse bezoeken van "al-Dawa" werden na de

uitvaartplechtigheid verdergezet. Begin juni 2018, ongeveer tien dagen voor het einde van de Ramadan, vond er een nieuw incident plaats tussen de verzoekende partij en de leden van 'al-Dawa'. Haar buurman betrapte haar op het drinken van water voor zonsondergang. De verzoekende partij verklaart dat dezelfde dag de leden van "al-Dawa" bij haar thuis zijn langs gekomen. Ze vroegen waarom de verzoekende partij niet meedeed aan de Ramadan. Er ontstond een discussie plaats, waarna de leden van "al-Dawa" haar woning verlieten. Eén of twee dagen later werd de naam van de verzoekende partij in de moskee al Amin Mohammed opgehangen met als bijschrijft 'atheïst'. Nadien werd de verzoekende partij telefonische en via facebook bedreigd door onbekenden. De verzoekende partij preciseert dat ze reeds voor voornoemd incident met 'al-Dawa' bedreigingen van onbekenden ontving via facebook of per sms. De verzoekende partij benadrukt dat ze soms bedreigd werd met de dood en kreeg verder onder meer de boodschap dat ze terug moest keren naar haar religie of in haar benen geschoten zou worden.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende originele documenten bij: haar paspoort, haar identiteitskaart, haar geboorteakte, een verklaring van de universiteit in verband met het behalen van haar diploma, haar diploma van het secundair onderwijs en een medisch attest betreffende het overlijden van haar vader. Verder legt de verzoekende partij een kopie voor van: een family record van UNRWA, haar UNRWA-kaart, de envelop waarin voornoemde documenten naar haar werden verzonden. De verzoekende partij legt ook een track en trace nummer van een postpakket uit Turkije, een screenshot van een facebookbericht betreffende haar paspoort en een kopie van de eerste pagina van het paspoort en van de uitreisstempel uit Gaza van haar moeder en van haar zussen E., F. en H. neer.

Haar paspoort, haar identiteitskaart, haar geboorteakte, de kopie van haar UNRWA-kaart, de documenten met betrekking tot haar scholing bevatten gegevens omtrent haar identiteit en haar opleidingsniveau, gegevens die in casu niet betwist worden. Er wordt ook niet betwist dat verzoekers vader overleden is en dat haar moeder samen met verzoekers zussen E., F. en H. momenteel Gaza verlaten hebben.

De screenshot van het facebookbericht betreffende haar paspoort heeft geen betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas.

Hoewel de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken, gelet op hun beperkte inhoud en/of relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven.

Wat haar vluchtrelaas betreft stelt de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing dat:

- de verzoekende partij tijdens haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met "al-Dawa" in 2018 niet vermeld heeft.
- de bewering dat de leden van "al-Dawa" gedurende een periode van zeven jaar bijna wekelijks bij de verzoekende partij langskwamen om over de islam te praten om haar te overtuigen de regels van de islam te respecteren is weinig geloofwaardig. Er wordt terecht gesteld dat: *"Indien deze mannen, zoals u stelt, daadwerkelijk in staat zouden zijn om u te vermoorden bij een eventuele terugkeer naar Gaza (CGVS I, p. 19), kan namelijk worden verwacht dat zij gedurende de zeven jaar voor uw vertrek reeds actie zouden ondernomen hebben en zich niet, zoals u verklaart, zouden beperken tot het wekelijks bij u langskomen om telkens opnieuw te pogen u te overtuigen van de religie. U beweert namelijk dat u hen vanaf 2012, na het overlijden van uw vader, reeds duidelijk maakte dat u hun religie en rituelen respecteert, maar dat dat zij ook uw ideeën moeten respecteren en dat u niet gelovig, maar ook geen atheïst bent (CGVS I, p. 16). Dat ze al die jaren geduld opbrengen en wekelijks hetzelfde gesprek met u voeren in de hoop dat u terug zou keren naar de religie, dit terwijl ze uw mening over de religie kennen, en dan plots, omdat u niet deelnam aan de Ramadan uw naam in de moskee zouden ophangen en u zouden bedreigen, kan geenszins overtuigen."*

- de bewering van de verzoekende partij meermaals bedreigingen ontving van onbekenden zowel via facebook als per sms en telefonisch en dat deze bedreigingen steeds ernstiger werden zijn loze beweringen die op geen enkel wijze gestaafd worden door tastbare bewijzen.
- de leden van 'al-Dawa' de verzoekende partij na het incident van juni 2018 niet meer opgezocht hebben, terwijl de verzoekende partij nog gedurende een maand in de ouderlijke woning verbleven heeft. Dit ondermijnt de bewering van de verzoekende partij dat zij door leden van een groepering behorend tot Hamas persoonlijk vervolgd wordt.
- de verzoekende partij op een legale wijze Gaza kon verlaten met haar eigen paspoort en visum via een grenspost die door Hamas gecontroleerd wordt. Er wordt terecht gesteld dat: *"Dat u het überhaupt het risico nam via een door Hamas gecontroleerde grensovergang het land te verlaten én bovendien deze post kon passeren door één persoon om te kopen, die u overigens niet kent, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door Hamas, laat staan dat er in uwe hoofde sprake was van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid."*

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat de verzoekende partij enerzijds in het begin van het gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij niet openlijk uitkwam voor het feit dat ze niet gelovig is (gehoorverslag 27 februari 2019, p.6) en anderzijds in hetzelfde onderhoud doet de verzoekende partij uitschijnen dat ze in een discussie over religieuze zaken verwikkeld raakte met leden van de studentenvereniging "al Qutla Islamiya" en dat ze *'altijd uw mening over de religie in het algemeen heeft gezegd'* (gehoorverslag 27 februari 2019, p. 15). Deze ernstige tegenstrijdigheid doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Het betoog in het verzoekschrift waar de verzoekende partij enerzijds stelt dat niet mogelijk is om als ongelovige in Gaza te leven en anderzijds stelt dat haar familie de enigen waren die nooit verontwaardigd waren over haar openlijk en verondersteld atheïsme, doet hier geen afbreuk aan. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij oorspronkelijk duidelijk verklaard heeft dat ze niet openlijk uitkwam voor het feit dat ze niet gelovig was en dat enkel haar familie hiervan op de hoogte was. Door verder in het onderhoud aan te geven dat ze altijd haar mening over de religie heeft gezegd, spreekt ze zichzelf op een belangrijk punt tegen. Daarenboven verklaart de verzoekende partij ter terechtzitting dat ze luisterde naar de leden van 'al-Dawa' en hen niet tegensprak. Ze zou hen uitdrukkelijk gezegd hebben dat ze geen atheïst is. Ook verklaart de verzoekende partij dat haar familieleden geen probleem hadden met haar standpunten. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat ze de leden van "al-Dawa" niet tegensprak is wederom in tegenspraak met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit het verslag van *haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij van hen respect vroeg voor haar standpunten* en dat ze aangaf dat ze niet alle religieuze rituelen volgde omdat ze niet overtuigd was (gehoorverslag 27 februari 2019, p.16). Deze tegenstrijdigheden over wezenlijke elementen van haar vluchtrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van dit relaas op ernstige wijze.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 20, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 4 en 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende

partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij in casu als hoofdreden voor haar vlucht uit Gaza aangehaald heeft dat ze gediscrimineerd zou worden omdat Hamas alles onder controle heeft en ze geen mensen aanvaarden met andere filosofische of religieuze gedachten, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Daarentegen blijkt uit het gehoorverslag op het CGVS dat het incident van juni 2018 de directe aanleiding van haar vlucht uit Gaza was. Dit incident van juni 2018 kan geenszins gelijkgesteld worden met een *“discriminatie omwille van een andere filosofische of religieuze overtuiging”*. Daarenboven wanneer haar tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt waarom ze niet kan terugkeren naar Gaza de verzoekende partij dan immers uitdrukkelijk antwoord *“ik vrees dat de dreigementen gaan uitkomen voor mij, dat ze me gaan vermoorden want we hebben veel gehoord over zo’n zaken. En ze hebben controle over alles daar en ze mogen alles doen.”* (persoonlijk onderhoud 27 februari 2019, p.19).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de berichten van facebook verwijderd heeft zodat haar moeder deze niet kon zien als zij verzoekers account gebruikte om met de andere gezinsleden te communiceren, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar moeder haar account gebruikte om met de andere kinderen van het gezin te communiceren. Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud oorspronkelijk verklaard dat *“nee nee, ik bewaar zo’n dingen niet.”*, toen haar gevraagd werd of ze deze berichten nog had (gehoorverslag 27 februari 2019, p. 17). De verzoekende partij heeft geenszins verklaard dat ze die berichten gewist had omwille van haar moeder. Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij die berichten zowel op facebook kreeg als in de chatfunctie van facebook. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar moeder al deze berichten las of zou kunnen lezen, wanneer ze verzoekers gsm gebruikte. Tot slot blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij aangeeft dat haar familie op de hoogte was van haar problemen. In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat de verzoekende partij al deze berichten zou gewist hebben zodat haar moeder deze niet kon lezen.

In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat ze pas in de aanloop van haar tweede gehoor vernam dat haar moeder en zussen eveneens Gaza verlaten omwille van problemen die ze gehad hebben in navolging van de problemen van de verzoekende partij. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen in Gaza, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw moeder en uw zussen recentelijk Gaza hebben verlaten naar aanleiding van problemen die ze zouden hebben gekend ten gevolge van uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS II, p. 4, 5). Bovendien baseert u zich in casu louter en alleen op vermoedens, hetgeen u eveneens beaamt (CGVS II, p 19). Dient hieromtrent ten slotte nog opgemerkt te worden dat uw moeder en uw zussen Gaza dan wel verlaten zouden hebben, maar dat uw moeder en uw zus F. (...) ‘voor alle zekerheid’ nog geen ontslag hebben genomen op hun werk in de Gazastrook omdat ze het resultaat van het interview bij de Canadese ambassade willen afwachten (CGVS II, p. 10)). Dit impliceert dat uw moeder en zussen een mogelijke terugkeer naar Gaza achterwege houden. Voornoemde bevestigt eens te meer dat niet kan worden aangenomen dat uw moeder en zussen Gaza dienden te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waar ze, omwille van u, in zouden beland zijn.”*

Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van delen van haar vluchtrelaas, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, wat in casu geen dienstig verweer is.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

In de mate de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het volstaat in deze vast te stellen dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

3.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonst dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *"individuele beoordeling van alle relevante elementen"* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.7. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS